स्वर्गस् तु न मुमुक्षूणां क्षयी चित्तं विलोभयेत्,
तस्माद् अहंकृतित्यागाज् ज्ञाने यत्नं मुने कुरु । 138
विनीय एनं मुनिं, तेन प्रणतेन कृतस्तुतिः
तं बदर्याश्रमोद्देशं शान्तं वररुचिर् ययौ । 139

अथ स निविडभक्त्या तत्र देवीं शरण्यां
शरणम् उपगतो ऽसौ मर्त्यभावं मुमुक्षुः,
प्रकटितनिजमूर्तिः सा अपि तस्मै शशंस
स्वयम् अनलसमुत्थां धारणां देहमुक्त्यै । 140
दग्धा शरीरम् अथ धारणया तया तद्,
दिव्यां गतिं वररुचिः स निजां प्रपेदे;
विन्ध्याटवीभुवि ततश् च स काणभूतिर्
आसीद् अभीप्सितगुणाढ्यसमागमोत्कः । 141

। इति ।

॥ पञ्चमस् तरङ्गः ॥

Digitized by Google